

E totul în ordine cu tine?

Totul în ordine? Americanul întreabă simplu: „okay?” și scrie prescurtat: „o.k.". Cu siguranță, ai auzit și tu de multe ori această expresie, căci cuvântul nu se folosește numai în Statele Unite, ci și în multe alte țări. Te-ai întrebat vreodată de unde vine această expresie cu prescurtare specifică o.k.? Nu este chiar așa de simplu să răspunzi la această întrebare. Există mai multe explicații despre cum a luat naștere acest „okay”.

Doresc să povestesc aici cea mai verosimilă istorie a genezei acestui cuvânt. Oricum, un cuvânt englezesc, care să sune așa, nu există. De asemenea, în dicționarele foarte vechi, precum și în scrierile limbii engleze nu se poate găsi acest cuvânt. El a apărut prima dată în Statele Unite, nu în Anglia sau în posesiunile engleze. Prin urmare, acest cuvânt nu poate fi mai vechi decât S.U.A., iar Statele Unite există ca stat din 4 iulie 1776, când s-a despărțit de Anglia prin renumita declarație de independență. Probabil, această expresie deosebită a fost folosită pentru prima oară în timpul războiului american de independență și a fost folosită fără nici o intenție și totuși într-un mod foarte original de către un ofițer german.

Acel german nu a fost nimeni altul decât cunoscutul general Friedrich Wilhelm von Steuben (1730-1794). Înainte de a deveni general, a avut o viață agitată. Ca fiu al unui ofițer prusac, o mare parte din copilăria lui a fost nevoit să o petreacă în tabăra de companie. La vârsta de 17 ani s-a înrolat în armata prusacă și curând a devenit sublocotenent, luptând curajos în bătăliile războiului de șapte ani. Curând după aceea, Frederic cel Mare l-a adus ca aghiotant în statul său major. Mai târziu, îl vedem ca mareșal al curții prințului de Hohenzollern-Hechingen, iar în cele din urmă drept colonel în armata din Baden. Curând însă s-a scârbit de intrigile de curte, și mai ales propria lui neliniște l-a împins la noi acțiuni. În felul acesta a urmat sfatul unor prieteni, înalți politicieni, și a călătorit peste marele ocean spre America de Nord, țara viitorului, care tocmai lepăda dominația Angliei, pregătindu-se pentru lupte grele. Steuben a fost omul de care America a avut nevoie mai mult decât de praful de pușcă și tunuri.

Miliția americană era indisciplinată, decăzută, fără nici o pregătire. Ofițerii ei nu cunoșteau nici tactica, nici strategia de luptă. Pe timp îndelungat nu puteau ține piept trupelor engleze care atacau, acestea fiind solide și bine instruite. Steuben însă, care în anul 1778 a fost numit inspectorul general al armatei de către Congresul S.U.A., a făcut ordine temeinică. El a elaborat instrucțiuni practice pentru serviciul de instruire și a avut grijă ca aceste instrucțiuni să fie și executate. Chiar în calitate de conducător activ de trupe a câștigat rapid succese importante. După ce independența a fost asigurată și pacea a fost încheiată, la recomandarea primului președinte George Washington, pentru meritele avute față de Statele Unite ale Americii, Congresul i-a acordat o importantă proprietate de pământ împreună cu o pensie substanțială. Și astăzi încă, în luna septembrie a fiecărui an, societatea germano-americană „Steuben” face cunoscuta paradă Steuben în New York.

Însă cum se face că expresia „okay” i se atribuie generalului Steuben? Steuben a fost un soldat de ispravă, însă când a mers la vârsta de 57 de ani în America, nu a mai avut chef să învețe limba engleză. Totuși, silit de împrejurări, a trebuit să-și însușească cele mai importante cuvinte, cu toate că i-a venit foarte greu. Îndeosebi ortografia lui se orienta mai mult după fonetica germană. Subalternii săi trebuiau uneori să ghicească despre ce era vorba, ceea ce de multe ori era și un motiv de haz. În felul acesta s-au răspândit cu repeziciune printre soldații americani cele mai noi greșeli gramaticale ale șefului lor. Documentele oficiale, pe care le avea de controlat și semnat, trebuiau să poarte însemnarea „all correct: Steuben”, ceea ce însemna „perfect, în regulă: Steuben”. Ca de obicei, generalul Steuben a transcris pronunția engleză în ortografia germană și a scris, în loc de prescurtarea „a.c.” pentru „all correct”, simplu „o.k.". Soldații săi au găsit

această prescurtare foarte hazlie și așa a ajuns „okay-ul” foarte curând de pomină, rămânând până în zilele noastre.

Acum, te rog, aruncă din nou o privire asupra titlului. Cum îți merge? Este totul „okay”, totul în ordine? Nu, nu mă refer la exteriorul tău, ci la omul dinăuntru. Spui: „La mine, totul este okay. M-am orientat totdeauna după cele zece porunci, n-am furat niciodată și n-am nici o crimă pe conștiință.” Ei, poate fi adevărat, dar cum stai de pildă cu porunca a noua? Încă n-ai spus niciodată vreun neadevăr? Sau cum stau lucrurile cu prima poruncă: „Să iubești pe Dumnezeuul tău din toată inima ta”...? Nu-i așa că examinat la lumină trebuie să recunoști că la tine nu este totul în ordine cum ar trebui să fie? Și dacă ești foarte sincer, îți aduci aminte și mai bine cât ai necinstit sfintele porunci ale lui Dumnezeu!

Dar să presupunem că în toată viața ta ai păcătuit numai o singură dată față de porunca dumnezeiască; să zicem că ai spus numai o singură dată o minciună, ceea ce este tot așa de rău, de parcă ai spune adevărul pe jumătate. Pentru aceasta ești supus întregii judecăți a sfântului Dumnezeu, căci El mărturisește în Cuvântul Său: „Căci, cine păzește toată Legea și greșește într-o singură poruncă, se face vinovat de toate” (Iacov 2.10). Atunci vei avea pe buze întrebarea: „Cine va putea sta în fața lui Dumnezeu și cine va putea intra în cer?” Această întrebare este ușor de înțeles. Ea face destul de clar cât de tristă și deznădăjduită este situația întregului neam omenesc. Dar în fraza de mai sus, un cuvânt este fals. Corect ar trebui spus: Această întrebare face destul de clar cât de tristă și deznădăjduită *ar fi* situația întregului neam omenesc, dacă Dumnezeu nu ar avea o evanghelie, o veste *bună* atât pentru omenire, cât și pentru tine. Această veste se numește: Dumnezeu te iubește! Dumnezeu te caută! Da, Dumnezeu L-a dat pe Acela, pe care Îl iubea nespun de mult, pe Acela care nu a călcat nici o poruncă și care nu a făcut nici un păcat: Isus Hristos, Fiul Său. Judecata, care o meritai tu, a fost executată asupra Lui. Oh, minune a harului: Domnul Isus S-a lăsat răstignit pe cruce, de bunăvoie, din dragoste pentru Tatăl Său și din dragoste pentru tine!

Nu este aceasta o veste bună pentru un suflet condamnat la moarte, când un altul își asumă vina, iar el este grațiat? Această grațiere însă nu o primești automat. Prin poarta strâmtă nu poți mărșălui în coloană. Pe aici trebuie să se treacă unul câte unul. De aceea hotărăște-te! De tine este vorba! Domnul Isus Hristos îți spune: „...cine ascultă cuvintele Mele și crede în Cel ce M-a trimis, are viața veșnică și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață” (Ioan 5.24). O, de ai asculta de Cuvântul Său și de i-ai da crezare! Atunci într-adevăr totul va fi „okay”, totul va fi în ordine cu tine!